

Ikt. sz.: NOB/28-1/2012.

NOB-16/2012.
(NOB-48/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottságának**
2012. május 15-én, kedden, 14 óra 11 perckor
az Országház földszint 1. számú tanácstermében
megtartott üléséről

---

* *A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

Napirendi javaslat	3
Az ülés résztvevői	4
Határozatképesség megállapítása, napirend elfogadása.....	5
Tájékoztató a Kossuth Klub és a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség tevékenységéről	5
<i>Dr. Kisvarsányiné Bognár Éva beszámolója.....</i>	<i>5</i>
<i>Magyaródy Szabolcs beszámolója.....</i>	<i>11</i>
<i>Kérdések, vélemények.....</i>	<i>15</i>

Napirendi javaslat

- 1. Tájékoztató a Kossuth Klub (Sarasota, Amerikai Egyesült Államok) tevékenységéről**

Előadó:

Dr. Kisvarsányiné Bognár Éva, a Kossuth Klub elnöke

- 2. Tájékoztató a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség (Hamilton, Kanada) tevékenységéről**

Előadó:

Magyaródy Szabolcs, a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetője

- 3. Egyebek**

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Potápi Árpád János** (Fidesz), a bizottság elnöke

Dr. Szili Katalin (független), a bizottság alelnöke

Csóti György (Fidesz)

Ékes Ilona (Fidesz)

Kőszegi Zoltán (Fidesz)

Szabó Vilmos (MSZP)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Kovács Ferenc (Fidesz) Potápi Árpád Jánosnak (Fidesz)

Dr. Stágel Bence (KDNP) Kőszegi Zoltánnak (Fidesz)

Kalmár Ferenc András (KDNP) Ékes Ilonának (Fidesz)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Dr. Kisvarsányiné Bognár Éva, a Kossuth Klub elnöke (Sarasota, Amerikai Egyesült Államok)

Magyaródy Szabolcs, a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetője (Hamilton, Kanada)

(Az ülés kezdetének időpontja: 14 óra 11 perc)

Határozatképesség megállapítása, napirend elfogadása

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Sok szeretettel köszöntöm önöket a mai bizottsági ülésünkön.

Megállapítom, hogy határozatképesek vagyunk. Szeretném a jegyzőkönyv számára bejelenteni a helyettesítéseket: dr. Kovács Ferenc alelnök urat helyettesítem én, Kalmár Ferenc képviselőtársunkat helyettesíti Ékes Ilona képviselő asszony és dr. Stágel Bence képviselő urat helyettesíti Köszei Zoltán képviselő úr.

Szeretném köszönteni az előadóink között dr. Kisvarsányiné Bognár Évát, a sarasotai Kossuth Klub elnök asszonyát és Magyaródy Szabolcs urat, a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetőjét Hamiltonból, Kanadából. Nagyon szépen köszönjük, hogy elfogadták a meghívásunkat. Az első két napirendi pontban fogjuk tárgyalni az önök tájékoztatóját.

Megkérdem a bizottság tagjait, hogy elfogadják-e a kiküldött napirendi javaslatot. Akik elfogadják, kérem, jelezzék! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Megállapítom, hogy a bizottság egyhangúlag elfogadta a napirendi javaslatot.

Tájékoztató a Kossuth Klub és a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség tevékenységéről

Akkor rá is térünk az 1. napirendi pontunkra, az pedig tájékoztató a Kossuth Klub (Sarasota, Amerikai Egyesült Államok) tevékenységéről. Újra üdvözlöm dr. Kisvarsányiné Bognár Éva elnök asszonyt - és meg is adom önnek a szót.

Dr. Kisvarsányiné Bognár Éva beszámolója

DR. KISVARSÁNYINÉ BOGNÁR ÉVA, a Kossuth Klub elnöke: *(Felállva köszönti a bizottság tagjait.)* Köszönöm szépen a bemutatást. Ülve maradhatok?

ELNÖK: Igen, kérem.

DR. KISVARSÁNYINÉ BOGNÁR ÉVA, a Kossuth Klub elnöke: *(Leülve folytatja a beszámolóját.)* Hadd köszönjem meg valóban a meghívást, mert ötvenöt éve élek az Amerikai Egyesült Államokban és ez az első alkalom, hogy a magyar kormány részéről ilyen meghívás történik részünkre. Nagyon örülök neki, megtisztelőnek tartom, és ezek után próbálok beszámolni a Kossuth Klubról, ami Sarasotában működik. De előzőleg talán érdeklí önöket az én hátterem.

Én 1956. október 23-án harmadéves egyetemi hallgató voltam az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karán és az egyetemi ifjúsággal természetesen együtt masíroztam október 23-án. A forradalom leverése után férjemmel együtt elmentünk Nyugatra, mert féltünk a megtorlástól, mind a ketten részt vettünk a forradalomban, bár nem fegyveresen, azt megmondom őszintén, fegyver soha nem volt a kezemben. Ettől függetlenül elmentünk Nyugatra, és 1957 óta élünk az Amerikai Egyesült Államokban. Először Missouri államban éltünk 37 évig, ahol az volt a nagy szerencsém, hogy folytathattam a megkezdett egyetemi tanulmányaimat: Amerikában szereztem meg a bachelor of science és a master of science diplomákat geológiából. Miután megszereztem a diplomákat, 34 évig dolgoztam Missouri államban a missouri állami földtani intézetben. Egyébként előrebocsátom azt, hogy olyan helyen éltünk, ahol a férjem és én voltunk a magyar kolónia. Bár St. Louis közelében voltunk és St. Louisban elég sokan voltak magyarok, de száz mérföldre St. Louistól el voltunk

foglalva, nem vettünk részt a magyar közösségi életben St. Louisban, ahol pedig mi laktunk, ott nem volt magyar közösségi élet.

Ezek után, a 37 éves missouribeli tartózkodásunk után férjem nyugdíjba ment, akkor költöztünk le Sarasotába. 1993 óta élünk ott. Amikor megérkeztünk Sarasotába, volt ott egy magyar klub, a Petőfi Klub és még egy magyar klub, a Kossuth Klub. Akkor léptünk be a Kossuth Klubba, aminek 1993 óta a vezetői vagyunk, férjem a pénztáros, én az ügyvezető igazgató vagyok, évről évre megválasztanak minket most már 18 éve. Van egy havi körlevelünk, amit én szerkesztek, ezt úgy hívják, hogy Sarasotai Magyar Hírmondó, ezt terjesztjük a tagság körében; egyébként jelenleg a taglétszámunk 160 és 180 között ingadozik.

Kik a sarasotai Kossuth Klubnak a tagjai? Először is ehhez azt kell elmondanom, hogy Florida mágnesként vonzza a magyar bevándorlókat, elsősorban a kedvező klímája miatt: nincs hideg tél, hó, jég, fagy, szenzációs az idő, viszont Sarasotában a nyarak nagyon melegek. Úgyhogy a valódi kultúrszezon Sarasotában októbertől áprilisig tart, akkor a százezres lakosú város lakossága a duplájára megnövekedik, úgy is hívják Sarasotát, hogy a Dél kis New York-ja. Ugyanis az Északról bejövő emberek kultúrigénnyel érkeznek, tehát elvárják azt, hogy Sarasotában is járhassanak operába, balettra, színházakba és a többi. Ennélfogva Sarasotának szenzációs kultúrélete van: van operaházunk, balettegyesületünk, önálló szimfonikus zenekarunk, 17 színházunk, 3 egyetemünk, több múzeumunk, galériák, képtárak és a többi. Úgyhogy ez egy pezsgő kultúrváros. Ebbe a miliőbe telepedtünk vissza, nagyon örültem neki, mivel én budapesti vagyok eredetileg, nekem nagyon hiányzott Missouriban főleg a kultúra, az opera, a balett és a többi, amiből most nagy részem van Sarasotában.

Szóval belépünk a Kossuth Klubba. Abban az időben, 1993-ban alig 20 vagy 25 tagja volt a klubnak, és örömmel mondhatom, hogy azóta nagyon felfejlődött a klub és teljesen megváltozott a profilja is.

A sarasotai magyar emigrációnak az volt a története, hogy mielőttünk még két nagy hullám érkezett. Az első hullám a '45-ös emigránsokból alakult ki, akik a szovjet hadsereg elől menekültek Nyugatra, és úgy a '40-es évek végén, az '50-es évek elején érkeztek meg Amerika területére. Ez az emigráció - most csak röviden '45-ös emigrációnak hívom - úgy a '60-70-es években kezdett nyugdíjba vonulni, és ekkor kezdtek el leköltözni Floridába. Ez volt az első magyar település, akkor csak néhány tucat emberről volt szó, nyugdíjasok, akiknek az volt a kultúrigénye, hogy hetente vagy havonta egyszer-kétszer összejöttek házakban teadélutánokra. Tehát teljesen társasági összejövetelekből állt a klub, amit az egyik magyar emigráns megalapított.

A második nagy hullám az '56-os emigránsok voltak, akik a '80-90-es években kezdtek el nyugdíjba menni Floridába. Velük igazán felöltődött azután a magyar társadalom, és a Kossuth Klub is akkor kezdett el felvirágozni, már az 1990-es évek táján, amikor ez a hullám megérkezett.

Most még beszélek röviden, de később, ha van idő, szeretnék többet szólni erről a harmadik hullámról, ami sajnos tulajdonképp nem is hullám. A mostani fiatal magyarok, akik odajönnek, azok inkább beszivárognak, és ez inkább egy gazdasági emigráció. Mi látjuk, hogy milyenek: nagyon tanult, kedves, fiatal magyarok, akik azért jönnek el Magyarországról, mert nincs megélhetésük, nem jó a megélhetésük. Őket én úgy hívom, ahogy valamikor a XX. század elején Ady hívta őket, hogy kitántorgott Amerikába hárommillió emberünk - hát ők, ha nem is tántorognak, de kiszivárognak a jobb megélhetés reményében. Sokakkal találkoztam, akik diplomás mérnökök, tanárok és elmennek takarítani, füvet vágni, sofőrködni, pincérkedni, mert többet keresnek, mint Magyarországon, és Magyarországon nem látják a jövőt. Ez nagyon lehangoló számomra, ugyanis én azt mondom, hogy én soha nem hagytam volna el Magyarországot, ha nem üldöznek politikailag. De ők nem politikai üldözöttek, és én

nagyon remélem azt, hogy Magyarországon meg fog javulni a gazdasági helyzet annyira, hogy ez a fiatal magyarság nem fog továbbra is elszivárogni.

Most visszatérek a Kossuth Klubra. A céljainkat úgy fejeztük ki a legjobban, hogy elsőrangú célja a Kossuth Klubnak a magyar kultúra szélesebb körű megismertetése amerikai környezetünkben a zene és a képzőművészet nemzetközi nyelvén. Miért? Mert a zene és a képzőművészet valóban nemzetközi nyelv. Nagyon szeretem a magyar irodalmat, a magyar költészetet, de az amerikaiak nem tanulnak meg magyarul azért, hogy ezt élvezhessék. Tehát mivel tudjuk legjobban elérni őket? Zenével és vizuális dolgokkal, mint a képzőművészet. Ezért már kezdettől fogva a Kossuth Klub hangversenyeket rendezett. 18 év alatt 25 hangversenyt rendeztünk, és ehhez el kell mondanom azt, hogy nagyszerű kapcsolatunk alakult ki a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemmél, úgy, hogy a Zeneakadémia Alapítvány volt a felelős azért, hogy összeszedjen fiatal, tehetséges művészeket, énekeseket, zongoristákat, hegedűművészeket, ők hozták őket ki hozzánk. Mi megszerveztük a hangversenyeket, eladtuk a jegyeket rá. 25 hangverseny közül egyikbe sem buktunk bele, sőt, a legsikeresebb hangversenyünk - és erről elhoztam egy műsorfüzetet is (*Felmutatja a műsorfüzetet.*) - egy magyar operett volt, amit a sarasotai operaházban rendeztünk meg: kibéreltük az operaházat, 850 jegyet adtunk el, ennek több mint a fele amerikai volt. Imádták a magyar operettet!

Négy énekes jött, akik akkor még csak hallgatók voltak az akadémián, azok közül az egyik volt Fekete Attila, ha mond ez a név maguknak valamit, hát ő most már vezető tenorszerpeket énekel a Magyar Állami Operaházban. Itt vannak a többiek is, akik itt voltak: Simon Krisztina, Fodor Beatrix és Bátky Fazekas Zoltán, ők énekeltek. Patkó József, néhai Patkó József, a Zenekadémia korrepetitora kísérte őket zongorán. Óriási siker volt. Akkor volt a siker a magyar operettekkel, hogy a következő évben a sarasotai opera is beállított egy operettműsort, most már nemcsak magyar operettekkel. Szóval ez tényleg jó hírnevet adott a magyar zenekultúrának. Több operaházi hangversenyt is rendeztünk. Ezekkel a hangversenyekkel nagyon jó célt szolgáltunk szerintem, mert sok amerikai agyában megfogalmazódott az az elképzelés, hogy a magyarok azok nagyon tehetséges, jó emberek - itt most én a helyi közönségre gondolok, mert mit ott élünk, Sarasotában, tehát az ottani lakosság. Ők nem a politikusok Washingtonban, nem a nagy újságírók a Washington Postban vagy a New York Timesban, ez a helyi lakosság, amelyik egy igen művelt és igényes, kultúrigényes lakosság, pontosan azért, mert Északról jönnek le, ahol megvannak ezek a kultúrlehetőségek. Tehát a kultúrával nagyon sokat el lehet érni azért, hogy Magyarországnak a hírnevét jobbjítsuk, javítsuk.

A második számú célunk pedig a Kárpát-medencében élő magyar kisebbség emberi jogainak érvényesítése, iskoláik támogatása. A Kossuth Klub 1985 óta hivatalosan bejegyzett adómentes intézmény Florida államban és az Egyesült Államokban is, ami azt jelenti, hogy ha valaki nekünk adományt ad, a saját adóalapjából levonhatja az adomány összegét, ami egy kis adókedvezményt jelent. Persze az összegtől neki meg kell válnia, ez nem jelenti azt, hogy ők azt visszakapják, de mindenesetre ez egy incentíva arra, hogy adományokat kapjunk. Ezek az adományok azután nagyon messzire mennek és egyre növekednek. Elhoztam egy kimutatást a tavalyi és a tavalyelőtti évről, amit szeretném, ha szét tudnának itt osztani, ebből van a legtöbb. A 2011-ben szétosztott adományaink. Lehet ezt itt körbeadni? (*A bizottság munkatársai körbeadják a szóban forgó dokumentumot.*) Tehát láthatják: 2011 folyamán összesen több, mint 80 ezer dollárt osztottunk szét. Na jó, ez nem egymillió dollár, ez nem olyan nagyon sok, de egy kis nyugdíjas szervezetnek Sarasotában, ami nem világváros, nem New York City, nekünk egy nagyon szép eredmény. Az idej adományok még nincsenek lezárva, de idén már elértük az 53 ezret, úgyhogy valószínűleg ebben az évben, 2012-ben túlszárnyaljuk a 2011-est.

Kiket segítünk? Van egy Kárpát-medencei ösztöndíjalapunk, amiből öt iskolának küldünk ösztöndíjakat: az egyik Rimaszombaton van, a Felvidéken, a másik Nagydobrony Kárpátalján, a harmadik Székelyudvarhely Erdélyben, azután Szabadkán a Délvidéken és egy magyarországi iskola. Nem felejtkezünk el Magyarországról. Egyébként - visszatérve a hangversenyeinkre - a hangversenyek bevételeiből a Zeneakadémia Alapítvány kapott mindig nagy összegeket, azt hiszem, oda ment a legtöbb. Tavaly például 19 ezer dollárt küldtünk a Zeneakadémia orgonájának, a Bach-orgonának a felújítására. Ezeket a pénzeket nekünk mind össze kellett gyűjteni. Miből? A hangversenyek voltak a jövedelemgyarapító események, ezenkívül tartunk szabadegyetemi előadásokat meghívott előadókkal. Ezek elvileg ingyenesek, de mindig elfogadunk adományokat. A hangversenyekhez mindig kérünk felvédnököket, akik támogatják.

Tavaly rendeztük meg a Liszt Ferenc születésének 200. évfordulójával kapcsolatos nagy „Liszt Bicentennial”-t. Négy hangversenyt rendeztünk Sarasotában: egy orgonahangversenyt, két csupa Liszt-művekből álló zongorahangversenyt. A legutolsó volt ez, amiből szintén hoztam, amit szeretném, ha szétozstanának: „From Liszt to Ligeti”, azaz Lisztől Ligetiig, kétszáz év magyar zongorairodalma. Liszten volt természetesen a hangsúly, de tavaly, amikor itthon voltam, beszéltem az illető fiatal zongoristával, Borbély Lászlóval - itt lakik Magyarországon, a Zeneakadémia tanársegéde jelenleg, nyolc évvel ezelőtt ő is szerepelt nálunk mint hallgató és óriási sikere volt -, és mondtam neki, hogy mi lenne, hogyha eljőnnél hozzánk csak egy szólóestet tartani, mert eddig mindig többen voltak. Ő nagyon benne volt, és akkor őt mi hívtuk meg, megrendeztük a hangversenyt és a műsorba beállítottunk Liszt-műveken kívül, mert persze Liszt volt a döntő, de azonkívül bejuttattunk egy Dohnányit, egy Bartókot, egy Ligetit és egy Kurtágot, ugyanis Borbély Laci nagy előszeretettel játssza a modern zeneszerzőket is. Óriási sikere volt! Ezeket a kisebb hangversenyeket nem operaházban tartjuk meg, mert azok több ezer fős befogadóképességűek, ennyien valószínűleg nem mennének el, de egy zongorahangversenyre háromszáz ember nyugodtan eljön és azzal megtöltünk egy koncerttermet. Úgyhogy ezt is kérem, hogy osszák szét, mert azután ebben a műsorfüzetben ismertettem a zeneszerzőket egyenként, az életműveiket és röviden vázoltam a Kossuth Klubnak a Zeneakadémiával való kapcsolatát.

Persze mindent angolul írunk, látják, és amikor például bekonferálok a hangversenyeket, akkor is mindig angolul konferálok, pontosan azért, mert a közönség nagy része mindig amerikai és ők nem fognak magyarul beszélni. Tehát azt nem kívánhatjuk meg tőlük, így is nagyszerű dolog, hogy egyáltalán odafigyelnek ránk és hogy támogatják a hangversenyeinket.

Szeretnék még arra is kitérni, ebből is kiadhatok még egypárat, ez a kék, ebből nincs elég mindenkinek, de ez a Kossuth Klub működésének a rövid történelmi összefoglalása, főbb pontok a múltunkról, hogy mikor alakultunk, mióta vagyunk bejegyzett társaság, a volt elnökök felsorolva, a jelenlegi vezetőség, a Hírmondó. Egyébként a Hírmondó, a körlevelünk 1994-ben indult, most írom a 18. évfolyamát, és rajta van a magyar Széchenyi Könyvtárnak a honlapján, archiválva van, úgyhogy a régiakat is bárki megnézheti, mert ott van a honlapon. Azt hiszem, a végén ide be is írtam. Tessék, nem jut sajnos mindenkinek, de ezt is oda lehet adni, akinek jut, akit érdekel. *(A bizottság munkatársai szétoosztják a körleveleket.)*

A fesztiválok. Beszéltem arról, hogy az utóbbi időben nagyon sok fiatal magyar érkezett Sarasotába, nem hullámban, hanem szívárogva. Ezeknek a fiataloknak is megvan a kultúrigénye, ők is szeretnék valamit csinálni. Ők szervezik Sarasotában a Magyar Fesztivált. Most már a hatodik fesztiválra kerül sor ebben az évben, mindig október elején, azt hiszem, most október 7-8-án lesz, és a fiatal magyarok tele vannak energiával. Ez rengeteg munkát igényel, mert sátrakat állítanak föl, ez a városon kívül van, egy mezőn felállítják a sátrakat, hoznak embereket, akik árulnak bort, sört, népművészeti tárgyakat, fűszerféléket. A

múltkor vettem ott egy negro cukorkát, amit nagyon szeretek, és ott nem lehet kapni, azt is árultak. Azután bemutatnak népzenei dolgokat, táncokat, magyar zenét, magyar táncokat. Úgyhogy az amerikai közönség csodálja ezeket a dolgokat. A tavalyi fesztiválra felkért az egyik rangos helyi újság vagy nem is újság, képeslap, napilap, folyóirat, úgy hívják, hogy Sarasota Scene, hogy írjak egy cikket a fesztiválról. Erre föl lefényképeztem az öcsém gulyáslevesét, ugyanis ott esznek is és főznek is gulyást. Az öcsém Surányban tavaly csinált egy óriási bogrács gulyást, abba belefényképeztem, és amikor fényképet kértek, gondoltam, a legjobb lesz, ha ezt a képet küldöm el. Úgyhogy megjelent a Pillangó kisasszony alatt a gulyásleves (*Derültség.*), és akkor kérdezték, hogy mi köze van a Pillangó kisasszonynak a magyar gulyáshoz. Ez is egy kulturális megnyilvánulás, egy népnek a kultúráját tükrözi vissza, és szóval ezt is meg lehet nézni, akit érdekel.

Itt van a brosúránk angolul. Mit is akartam még mondani? Kérem, azt mondták nekem, hogy tíz percem van. Fogalmam sincs, hogy mennyit beszéltem már, nem akarok a türelmükkel visszaélni, ezért ha esetleg vannak kérdések, akkor nagyon szívesen megpróbálok rá válaszolni.

Amiket még adunk: ösztöndíjakat is adunk, nemcsak külföldön, vagyis Magyarországon és az elszakított területeken, Amerikában is adunk ösztöndíjakat, szintén azért, hogy az amerikai közönség lássa azt, hogy mi nem vagyunk annyira öncélúak, hogy csak a magyarokkal törődünk. Azért az adományaink között mindig szerepel, nem nagy összegekkel, de például a sarasotai operát támogatjuk, a sarasotai balettet támogatjuk, a szimfonikus zenekart, a könyvtártermet, különböző helyekre küldjük a pénzeket, de ösztöndíjakat is adunk.

Az ösztöndíjakra, megvan pontosan a szabály, hogy kik pályázhatnak és miért. Először is: nem szükséges, hogy az illető született magyar legyen. Az első feltétel az, hogy legalább az egyik nagyszülője magyar legyen, tehát ő már születhetett Amerikában vagy akárhol, de az egyik nagyszülőre lehet hivatkozni. Azonkívül legyen legalább 3,5 százalékos tanulmányi eredménye. Az amerikai rendszerben a 4 pont a legjobb, az a maximum, a 3,5 az nagyon jól. Tehát 3,5-es tanulmányi eredmény. Két tanártól kell rekkomendáció, ugyanis ezek mindig érettségiző diákok, akik az ősszel egyetemre készülnek, ez is meg van írva. Tehát nem akárki kap, hanem érettségiző fiatalok, fiúk vagy lányok, akik ősszel készülnek egyetemre. Ezeket a pályázatokat megkapjuk áprilisban, 13 emberből áll az igazgatósági tanács, van egy ösztöndíjbizottság és megtárgyaljuk, hogy ki az, aki a leginkább megérdemli, megítéljük az ösztöndíjat. Általában sajnos csak egyet tudunk adni. Azt kihirdetjük májusban, ősszel kezdődik az egyetem. A gyerek nem a kezébe kapja a pénzt vagy a csekket, hanem amikor már tudja, hogy melyik egyetem vette föl, akkor annak az egyetemnek a gyerek nevére szóló bankszámlájára utaljuk át az összeget. Ez nem olyan nagy összeg, ezer dollár, és ez egy egyszeri ösztöndíj. Még van egy feltétel: a gyerekeknek meg kell írni egy nem több, mint 250 szavas esszét vagy fogalmazást, hogy mit jelent nekem a magyar örökségem, amit angolul is megírhat: „What my hungarian heritage means to me?”. Megható dolgokat kapunk ezek között, komolyan mondom, nagyon szép dolgokat. Az egyik gyerekek például Marosvásárhelyen született a nagymamája, ő már nem is tudott magyarul, de ez nem kötelező, és ő írja azt, hogy a nagymama annyit mesélt neki az ő gyerekkoráról és sült rétest, és hogy ő olyan finom rétest soha nem evett. Szóval ilyen dolgokat írnak. Egy tizennyolc éves gyerek mit írjon, ugye, a nagymamáról, mire emlékszik. Úgyhogy ezek az ösztöndíjaink.

A szabadegyetemi előadások azok a rendes havi műsoraink. Egyébként a havi műsort azt úgy értsük, hogy október és április között, mert Sarasotában nyáron betör az uborkaszézon, semmi nincs, elmennek az északiak hűvösebb vidékre, az őslakosság ott marad és örül, hogy lélegzik a nagy melegben vagy úszik a tengerben, az is egy kellemes időtöltés. De mondjuk a kultúrélet akkor nagyon lelanyhul, úgyhogy mi nem is csinálunk semmit a nyár folyamán. A szabadegyetemi előadásokra meghívott előadóink vannak, különböző témákat,

témaköröket dolgoznak fel, lehetett például utazási beszámoló vagy lehet történelmi beszámoló. Nagyon kevés politikával foglalkozunk, általában nem politizálunk, mert mi a kultúrpolitikát szeretnénk jobban előrevinni.

Ezzel kapcsolatban szeretnék kérni valamit, nem tudom, hogy ki tud ebben valamit is tenni. Mi már évek óta próbáljuk a sarasotai operában bemutatni a Bánk bánt. Olyan operákat játszanak, például Nielsent, az egy dán zeneszerző, akiről soha az életben nem hallottam azelőtt, lehet, hogy kellett volna, de nem ismertem, Nielsennek bemutatták egy operáját. Azután persze egy Janaceket bemutatnak, sok mindent, de Erkelt képtelenek vagyunk bemutatni. Valaki azt mondta, hogy igen, mert ha mondod nekik, hogy mi a címe, azt mondod neki, hogy „Benk ben”. (*Derülség.*) Szóval valahogy ezt jobban el kellene adni, de ez nem a mi feladatunk. Amit lehet, mi megteszünk, de nekünk kellene valamilyen kulturális attasé vagy valamilyen kulturális szóvivő, ügyvivő, aki a magyar felekkel tud kapcsolatot teremteni. Mi ezt nem tudjuk. Nekünk jó kapcsolataink vannak a helyi szervezetekkel, emberekkel, például a balettmesterrel is, őt nagyon jól ismerem, mondom neki a múltkor, hogy miért nem mutatjátok be a Fából faragott királyfit. Ő, hát, azt mondja, azt nem is ismeri. Mondom, hogy Bartók-balett. Ő, hát a „mandarint” ismeri, de nem tudja megkapni a bemutatási jogot. Ebben mi nem tudunk segíteni. Ebben kellene valamilyen kormánykapcsolat, hogy tudjanak valamit csinálni.

Mi most már 19 éve próbálunk lelket verni a sarasotai magyarságba és próbálunk jó hírt szerezni nekik. De nagyon sok probléma van, pláne ahogy a magyarok száma növekedik és főleg a fiatalok száma növekszik. Most már, nem hivatalos becslések szerint, mert nincsenek pontos adataink, de nem hivatalos becslések szerint Florida-félszigetnek a nyugati partján, Tampa és Naples között, egészen majdnem Disney World, Orlandóig minimum 50 ezer a magyar származásúak száma. Ezek között egyre több a fiatal, és nagyon nagy szükségünk lenne tiszteletbeli konzulra ebben a milióban. Többször kérdeznak engem például, hogy ismerék-e magyar ügyvédet. Magyar ügyvédünk sajnos nincs, de ha lenne egy tiszteletbeli konzul, talán tudna jobban intézkedni bizonyos ügyes-bajos dolgokban, mint ahogy volt egy konzul, aki most telepedett át New Orleans-ból. New Orleansban alig voltak magyarok, de ott ő tiszteletbeli konzul volt. Most hajlandó volna Sarasotában folytatni, de ez sem rajtunk múlik.

A másik pedig a magyar útlevél. Én mondjuk '57-ben elhagytam Magyarországot, megszereztem az amerikai állampolgárságot, van amerikai útlevelem. A rendszerváltás után soha nem mondtam le a magyar állampolgárságomról, és nagyon sokan így voltunk, mert mi nagyon jó magyarok maradtunk annak ellenére, hogy Magyarországra egy darabig nem is tudtunk hazajönni. 1963-ban kaptunk amnesztiát, azóta jóformán minden évben jövünk haza. De amikor lehetett - és ez már csak a rendszerváltás után vált lehetővé - én megkértem a magyar útleveletemet, meg is kaptam, és akkor nagy büszkén hordoztam két útlevelet, a magyar és az amerikai útleveletemet. Ezt a magyar útlevelet már kétszer meg is tudtam hosszabbítani postai úton. Most a legújabb az, hogy ha meg akarom hosszabbítani a magyar útlevelet, akkor személyesen kell elmenni a magyar követségre vagy Washingtonba, vagy a konzulátusra New Yorkba, vagy pedig Los Angelesbe. Most elképzelik azt, hogy ez a sok idős nyugdíjas magyar, nagyon sokuknak van magyar útlevele, most föl fog pattanni egy repülőre azért, hogy elmenjen megcsináltatni az új útlevelét? Sajnos nekem a magyar útlevelem lejárt, azt mondják, hogy ezt most már jóformán lehetetlen megújítani, kezdhetem előlről a hercehurcát. Szóval ez többünknek az idősebb generációból fáj, hogy most már nincs érvényes magyar útlevelünk.

Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Hadd kérjem meg a bizottság tagjait, hogy járuljanak hozzá ahhoz, hogy most kérdések nélkül hallgassuk meg Magyaródy urat, és utána akkor

együttesen, nyilván megjelölve, hogy melyiküket kérdezzük, tegyünk fel kérdéseket. Hogyha ezt elfogadja a bizottság (*A bizottság tagjai jelzik egyetértésüket.*), akkor szeretném megköszönni az elnök asszonynak a tájékoztatását, és természetesen, én úgy gondolom, hogy lesznek kérdések.

Viszont akkor szeretném megadni most a szót Magyaródy Szabolcs úrnak, ő a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösségnek a vezetője Kanadából. Át is adom önnek a szót.

Magyaródy Szabolcs beszámolója

MAGYARÓDY SZABOLCS, a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetője: Kedves Elnökség! Kedvem Hölgyeim és Uraim! Nagy megtiszteltetés számunkra az, hogy meghallgatnak bennünket, eddig ugyanis nemigen volt szokásban.

Magamról csak annyit, hogy Szolnokon születtem, Budán nevelkedtem, és 1948-ban, amikor az ÁVO már másodszor meginvitált, akkor úgy gondoltam, hogy nem leszek a terhükre és kimentem Nyugatra. Akkoriban ez még nagyon egyszerű volt: az ember elment vonattal Hegyeshalomig és ott valakit fölvasárolt, hogy úgy mondjam, egy idegenvezetőt, és átment az ember a határon. Az én idegenvezetőm egy állapotos hölgy volt, csak arra emlékszem, hogy minden pillanatban vártuk, hogy megszületik a gyermeke, de hál' Istennek kibírta Bécsig. Körülbelül öt hónapig voltam Salzburgban, onnan kimentem Angliába, helyesebben hat hónapot töltöttem Skóciában, utána két hetet Angliában és 1951-ben kivándoroltam huszonöt másik társammal együtt ugyanabból a helységről Kanadába.

Cserkész voltam nyolcéves korom óta, a Pasaréti úti 46-os Balu falkában kezdtem a cserkészéletet, és éppen 1933-ban volt a gödöllői jamboree, azon is részt vettem, igaz, a kisfiútáborban és csak egy hétig, de még ma is emlékszem nagyjából egyik-másik dologra onnan. Amerikában hosszú ideig nem léptem be a cserkészszövetségbe, mert azzal voltam elfoglalva, hogy a családot eltartsam valahogyan, ami úgy nagyjából sikerült is. Amikor a fiam bekerült ötéves korában a Magyar Cserkészszövetség egyik helyi csapatának a tagjai közé, attól kezdve aztán megint aktiváltam magam.

Kevesen tudják, de 1949-ben, amikor megszüntették a Magyar Cserkészszövetséget, helyesebben összeboronálták a kommunista ifjúsági szervezetekkel, akkor mi fölvevük - külföldön lévő magyar cserkészek - a Magyar Cserkészszövetség nevet, és ezt addig viseltük, amíg itthon, Magyarországon újból meg nem alakult a Magyar Cserkészszövetség, azóta hívnak bennünket Külföldi Magyar Cserkészszövetségnek.

Csapatánk vannak mindenhol, ahol magyarok laknak, például az első csapatunk mindjárt itt van a szomszédban, Bécsben, a legtávolabbi pedig Ausztrália két vagy három városában található. Úgy számítjuk, hogy 1949 óta, amikor megalakították a Magyar Cserkészszövetséget kint, Németországban, németországi táborokban, körülbelül 40-50 ezer ember, helyesebben fiatal tett cserkészfogadalmat. Persze ennyi tagunk nincs, helyesebben úgy szoktuk mondani, hogy a cserkész fogadalom örökre él, tehát az egész életünkre szól, úgyhogy volt cserkész nincs, csak olyan, aki nem fizet tagdíjat - hát ebből van untig elég. De még ma is körülbelül négy-ötezer között van a létszámunk, ami majdnem annyi, mint a magyarországi Magyar Cserkészszövetségnek az aktív létszáma.

A szervezetünk kitűnően működik ma is, ma már harmadik generációs gyerekek vannak a csapatokban. Nagyon sok utánpótlást kapunk az erdélyi kivándorlók közül, ők ragaszkodnak a magyarságukhoz, és minden eszközt megragadnak arra, hogy beléphessenek egy magyar vallási közösségbe, főképpen protestánsokba persze, magyar iskolákba járatták a gyerekeiket és a Magyar Cserkészszövetség csapataiba is beíratják őket.

Körülbelül húsz évvel ezelőtt Bodnár Gábor, az akkori elnökünk felkért, hogy vállaljam el az öregcserkész vezetőtiszti pozíciót. Természetesen elvállaltam, nagy

megtiszteltetés volt különben is, de hamar rájöttem, hogy ez sajnos egy halva született ötlet. Két okból: a fiúk, hogyha nem mentek tovább örsvezetői, segédtszti, tiszti táborba, akkor szépen leolvadtak, eltűntek a környékről. A lányok egy kicsit tovább maradtak, de aztán azok is férjhez mentek és nyomuk veszett, mert elfelejtették közölni az új nevüket, lakcímüket. Úgyhogy a fiúkat még itt-ott-amott el tudtuk érni, de a lányoknak a 80 százaléka eltűnt a látókörünkéből. Annak idején megkértem a cserkészcsapatoknak a parancsnokait, hogy nézzenek utána, hogy mi lett a gyerekekkel, hová tűntek el, hogy tartuk a kapcsolatot - hát ez sajnos nem sikerült. Ugyanezt tanácsoltam a katolikus és a református egyházak helyi képviselőinek is, hogy ne engedjék ki a látószögükből azokat az embereket, akik megnősültek, férjhez mentek és más városokba költöztek, mert ők tudják a neveket, tudják a címeket. Sajnos erre sem volt vállalkozó, úgyhogy sajnálattal kell mondanom, hogy - ellentétben a sarasotaiakkal - a mi számaink csökkennek. A sarasotaiak növekedése a mi veszteségünk. *(Dr. Kisvarsányiné Bognár Éva: Nyugdíjba kell jönni oda. - Derültség.)* A helyzet az, hogy már Kanadából nemigen tudunk oda menni nyugdíjba, mert a betegségbiztosítás olyan hihetetlen összegbe kerül, hogy azt a kanadaiak már nem tudják megoldani.

Visszatérve az eredeti témára: a helyzet az, hogy a nagy öregcserkész szervezés sajnos dugába dőlt. Tizenkét évig voltam az öregcserkész vezetőtszti, de nem jutottam ötről a hatra; sajnos ezt kell mondanom az utódaimról is, ők sem tudták kibővíteni a látószögünket.

Bodnár Gábor megkért, hogy állítsak össze egy öregcserkész munkatervet, hogy az öregcserkésznek, amennyiben még mindig vannak, legyen mit csinálniuk. Leültem és összeállítottam az úgynevezett Teleki Pál Öregcserkész Munkatervet. Ennek a leglényegesebb pontja az, hogy a cserkészcsapatunkat és a szövetséget támogassák munkával, pénzzel, erkölcsi támogatással és toborzással. Ez megy is végeredményben, azt hiszem, ez az egyetlen program, amelyik tényleg működik, a cserkészek, cserkészcsapatok mellett tényleg vannak olyan szülők, akik erre időt és energiát áldoznak.

A másik dolog pedig az, hogy még tizenhat éves koromban beiratkoztam a Magyar Királyi Külügyi Társaságnak az ifjúsági csoportjába. Ott megengedték, hogy a felnőtteknek a szemináriumait is látogathassuk. Csodálatos dolgokat hallottunk ott, többek közt például ott tették számunkra nyilvánvalóvá Sztálingrád előtt, hogy a németek ezt a háborút nem nyerhetik meg ezért meg azért, meg is okolták szépen. Úgyhogy azóta is úgy vélem, hogy a magyar királyi kormány pontosan tudatában volt annak, hogy milyen sors vár ránk, akár a németek nyerik meg a háborút, akár a szovjetek, vagyis az egyesült seregek.

Egyet viszont megjegyeztem nagyon keményen, hogy többen ostromozták a magyar kormányokat azért, mert nem volt nyugati propagandájuk, egyáltalán semmiféle propagandájuk nem volt. Mikor kikerültem Nyugatra és újból bekapcsolódtam a Magyar Cserkész Szövetség munkájába, akkor a Teleki Pál öregcserkész munkatervnek az egyik pontja így hangzott: könyvtár- és sajtófigyelés. Ez régebben annyit jelentett, hogy a helyi könyvtárakat ellenőrizni kellett, hogy milyen magyar tárgyú könyvek vannak ott és annak hány százaléka magyarságellenes, hány százaléka van mellettünk. Ez még a komputer előtti időszakban történt, úgyhogy mi ezt a pontot választván, hamiltoni öregcserkészek, egy ötven címből álló kérdőívet küldtünk ki a négyszáz legnagyobb amerikai egyetemnek, a könyvtárosoknak természetesen. Két év alatt, többszöri nógatás után háromszáz űrlapot kaptunk vissza kitöltve. Ezt persze kézzel kellett még összerakni, de a szomorú eredmény az volt, hogy számunkra hasznos könyvek az amerikai egyetemi könyvtárakban nem léteznek, egyszerűen nincsenek. Akkoriban Sisa István kiadta a *The spirit of Hungary* című könyvét, ez már három vagy négy helyen feltűnt az amerikai egyetemek között, de hosszú ideig ennyi maradt. Viszont hogyha magyarellenes könyveket kerestünk, akkor kaptunk rengeteg címet.

Később, amikor a komputerek már divatba jöttek a könyvtárakban is, éppen a honolului egyetem könyvtárába, a University of Hawaii főkönyvtárába mentem be, és

beütöttem a komputerbe ezt a szót, hogy Beneš, tehát Beneš Edwardnak, a csehszlovák külügyminiszternek, illetve később miniszterelnöknek a nevét. Akkoriban 22 cím ugrott ki, könyvek mind, ezeket vagy ő írta, vagy ő róla írták a csehek, vagy ő róla írták az angolszászok. Utána beütöttem azt, hogy Horthy - semmi nem jött ki; beütöttem azt, hogy Kossuth - semmi nem jött ki. Tehát nyugodtan állíthatom, hogy az oktatóinknak, akik egyetemi tanárok voltak annak idején, teljesen igazuk volt, mert külföldi nyelven magyar propaganda nem létezett. Voltak kísérletek, például Teleki Pálnak két könyve is megjelent, szét is osztották, de ezeket nyilván a kedves ellenségeink pillanatokon belül eltüntették a világ könyvtáraiból. Nem is nagy kár értük, mert az akkori szellemnek megfelelően Teleki Pál a magyar szuperioritás látószögéből írta meg a könyveit, aminek nem volt túl nagy sikere az angolszászok között. Ugyanis náluk az a szokás, hogy megkövetelik a szerzőtől azt, hogy sorolja föl az indokokat, de hagyja, hogy az olvasó alkossa meg a saját különbejáratú véleményét a feltálatl adatok alapján.

Ezek után körülnéztünk, összedobtunk egy kis pénzt, megvásároltuk azokat a könyveket, amelyekről tudtunk, és összeállítottunk 112 csomagot, ezeket elküldtünk a nagyobb nemzetközi, hangsúllyal bíró újságoknak és magazinoknak. Nem jött vissza csak kettő, két olasz kommunista laptól jött vissza, sehonnan máshonnan. Ez felbátorított bennünket, lassan kezdtünk szervezkedni, pénzt gyűjteni, és mind több és több magyar szerzőnek a könyvét találtuk meg. A baj az volt a magyar szerzőkkel, hogy a magyar témák után egyáltalán nem volt érdeklődés Amerikában, egészen 1956-ig nem érdekelte az amerikaiakat Magyarország. Úgyhogy hiába voltak nagyszerű egyetemi tanáraink, akik kitűnő könyveket írtak, ezeket a könyveket nagyon kis példányszámban nyomatták ki, és elajándékozták őket, mert a kutyának se kellett, nem akartak pénzt adni érte. Változás 1956 után jött, de még akkor nagyon kevés olyan magyar könyv volt, amelyet érdemes lett volna az amerikai kezébe adni.

Mind jobban bedolgoztuk magunkat ebbe a problémába, amikor megismerkedtem Jeszenszky Géza professzor úrral, aki annak idején ösztöndíjjal volt kint Los Angelesben, és mikor jött visszafelé, New York felé, ahol repülőre szállt, beugrott hozzánk is, a kinti Magyar Cserkészszövetségnek a kiképzőtáborába, Fillmore-ba, és keresett engem, mert a Los Angeles-i parancsnokunk, egy hölgy, Maticza Ágnes sokat beszélt arról, hogy mi miket csinálunk. Úgyhogy kérte, hogy találkozhasson velem. Éppen ott voltam, úgyhogy rögtön a nyakába sóztak, mondván azt, hogy te úgysem csinálsz semmit, te gardírozd ezt az urat. Hát jó. Szépen beszélgettünk egész nap, nagyon tetszett neki, amit csinálunk, és megmondta, hogy ha valaha valamikor valami lehetősége lesz, segíteni fog nekünk.

Mit tesz isten, rövid idő múlva Magyarországról érdekes hírek jöttek, készülődtek a hatalomátvételre vagy a hatalomátadásra, és meghallottam, hogy Jeszenszky Gézából lett a külügyminiszter. Hirtelen lóra kaptam, hazarepültem, mentem föl egyenesen hozzá, ő fogadott. Leraktam az asztalára hét darab könyvet azzal, hogy nézd, megígérted, hogy segíteni fogsz, gondolom, most, hogy külügyminiszter lettél, talán lesz annyi pénzed, hogy ezeket a könyveket újranyomd számunkra. Gondolkozott egy darabig, és berendelt ide éppen, mert minisztertanács volt másnap vagy harmadnap, és közölte velem, hogy hetet nem, de ötöt kiad újból.

Szépen ki is adta, mi kaptunk hatezer példányt összesen, körülbelül kétezer példányt tartottak meg a Külügyminisztérium számára. Mi boldogan elküldtük ezeket, innen postáztuk, Zsámbékról, ha jól emlékszem, mert ott volt egy jótét lélek, aki elvállalta a postázást. Ez volt az első nagy vállalkozásunk végeredményben, amikor egyszerre öt könyvet tudtunk kiküldeni. Ezek után megszűnt a vízumkényszer, úgyhogy Jeszenszky Gézának nem maradt pénze, mert ő a vízből beszédett pénzek fölött szabadon rendelkezett, de amikor Magyarország eltörölte a fél világgal kapcsolatos vízumkényszert, ez a jövedelmi forrás elapadt. Úgyhogy

azontúl már kint néztünk körül, szereztük a könyveket, nyomattuk ki, aztán később, amikor már kifutottunk ezekből, akkor írtunk könyveket itthon is, otthon is, ezeket adtuk ki.

Ma pillanatnyilag ott tartunk, hogy eddig 110 ezer idegen nyelvű könyvet ajándékoztunk el - könyvet és CD-lemezt - a világ minden részébe, 80 százalékát az Egyesült Államokba. A 110 ezerben volt 2-3 ezer CD-lemez, amit most nyomattunk újból és volt 3-5 ezer szerb, román, ruszin és szlovák történelmi zsebkönyv. Ugyanis a magyar kormányoknak soha eszébe nem jutott az, hogy a kitalált és túlzott etnikai történelemkönyveket egy kicsit helyreigazítsa. Úgyhogy ez a feladat is ránk hárult, hogy ezeket a saját nyelvükön adjuk ki. Ezek a kis zsebkönyvek úgy íródtak meg, hogy lehetőleg szerb, román, ruszin és szlovák történészeknek a munkái alapján, tehát olyan történészeknek a munkái alapján, akik az igazságot írták meg és nem dajkamesékkal szórakoztatták a világot.

Néhanapján beleavatkoztunk az egyesült Európa ügyébe is: különböző brosúrákat és könyvecskéket osztottunk ki, amikor éppen nagyban támadták Magyarországot. Az egyik például a Benes-dekrétumokkal kapcsolatos dolog voltak, akkor, amikor bevették Csehországot és Szlovákiát az egyesült Európába, az Európai Unióba. Aztán amikor a kedvezménytörvénnyel kapcsolatban voltak a nagy felháborodások, akkor is kiadtunk egy ilyen brosúrát és terjesztettük Brüsszelben.

Most, még ezen a héten nyomdába fogok adni egy könyvet, amelynek a címe „Hungary and the hungarians”, tehát Magyarország és a magyarok. Ebben lesz körülbelül 55 fejezet vagy - mondjuk úgy - cikk, nagyon sok külföldi idézet, tehát Montgomerynek a könyvéből is két vagy három fejezet benne lesz, McCarthy skót történész magyar történelmének egy része is benne lesz. Általában olyan cikkeket vagy könyvrészeket választottunk ki, amelyekre nem lehet ráfogni, hogy magyar propaganda. Erre nagyon vigyáztunk, hogy propaganda ízü cikkek ne legyenek benne, de viszont az igazságot megírtuk úgy, ahogy mi azt tudjuk, ahogy ismerjük és bizonyítani tudjuk. Ehhez nem kértük senkinek a tanácsát, nem kértünk senkitől - már itthon Magyarországon - egy fillért sem. Ezt az amerikai magyar kisnyugdíjasoknak a pénzéből adjuk ki és terjesztjük majd ingyen.

Ezzel nemcsak egy könyvet kap valaki, hanem egy CD-lemezt is, amelyen rajta lesz az összes angol nyelvű magyar könyvünknek és cikkeinknek a tömege. Úgyhogy aki ezt a könyvet megkapja, nem egy könyvet kap, hanem egy teljes könyvtárat kap végeredményben. Úgyhogy ezek alapján bárki bárhol az egész világon, aki tud angolul, megismerheti az országunkat, a sporttól kezdve az őstörténetünkig mindent. Erre megvan a pénzünk, ötszázat itt fogok kinyomtatni Magyarországon és a többit pedig kint, Amerikában, ugyanis meg akarjuk takarítani a postaköltséget, ami igen tetemes volna. Budapesten személyesen fogjuk elvinni őket különböző helyekre, tehát a külföldi sajtó képviselőinek, a külföldi követségeknek és olyan misszióknak és egyetemeknek, ahol ezeket használni tudják.

Ami az amerikai magyarságot illeti, itt sajnos az előző előadóval egy kis konfliktusba fogok keveredni, ugyanis Sarasota egészen más, mint Amerika vagy Kanada. A helyzet az, hogy Sarasotában tényleg növekszik a magyaroknak a létszáma, de mindenhol máshol csökken. Ugyanis a '44-45-ösök kihaltak, talán 5 százaléka van még életben, az '56-osoknak is körülbelül a 70 százaléka már a Tejúton közlekedik, Csaba királyfi útján. A mostani bevándorlók közül pedig csak a megszállott területekről érkezőkre lehet számítani, mert a Magyarországról érkezők azok elsősorban gazdasági kivándorlók, akik nagyon hamar be akarnak olvadni az amerikai és kanadai tömegbe. Úgyhogy szépen csökken a létszámunk.

Minden hat hónapban ki szoktunk adni egy ilyen kis értesítőt (*Felmutatja.*), ez 12 oldal, és a 11. oldalon soroljuk föl azokat, akik pénzt küldtek a támogatásunkra. Ez másfél oldalt szokott kitölteni - ma egy fél oldalt sem telít meg; hat-hét évvel ezelőtt még 1500 példányt postáztunk ebből a kis értesítőből - ma háromszáz is sok. Tehát sajnálattal kell közölnöm, hogy az amerikai és kanadai magyarság száma viharosan és nagyon gyorsan csökken, és hogyha a magyar kormány el akarja érni a magyarságnak a zömét, akkor angol

nyelven kell a szolgáltatást behozni angol nyelvű újságok, magazinok, CD-lemezek formájában.

Talán annyit mondanék még, hogy jó szerencsét, mert óriási adag szerencse kell ahhoz, hogy a magyarságot, a maradék magyarságot összegyűjtsük valahogyan.

Köszönöm szépen. (*Taps.*)

Kérdések, vélemények

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Két, egymástól témájában eltérő előadást, illetve tájékoztatót hallgathattunk meg. Azt gondolom, hogy mivel ezek a tájékoztatók nagyon sokrétűek voltak és szerteágazóak, biztos nagyon nehéz megfogalmazni kérdéseket vagy véleményeket. De ettől függetlenül, hogy az én véleményem ez, kérek mindenkit, hogy tegye fel a kérdéseit, csak jelölje meg, hogy melyiküket kérdezi.

(*Jelzésre:*) Alelnök asszony!

DR. SZILI KATALIN (független), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Képviselőtársaim! Kedves Vendégeink! Elnök Úr! Ha megengeded, egy közös van a két előadásban, amiért én nagy-nagy köszönettel tartozom önöknek, ez pedig az, amit önök a közösségekért tesznek.

Én biztos vagyok benne, hogy számunkra, a magyarság és a magyar nemzet számára az egy nagyon fontos dolog, amit az elmúlt évtizedekben önök abban a közösségben tettek, akár amerikai vendégünk, aki Sarasotában egy közösséget tart össze, és ezért köszönet önnek és a kedves férjének is. Hiszen ha ezek a közösségek nem léteznének, akkor én azt gondolom, hogy nemzetünk lenne sokkal szegényebb, és ha ezen közösség megtartó ereje nem lenne, akkor én azt gondolom, hogy a magyar politika vagy mi itthon bármit tennénk, akkor sem tudnánk olyan eredményeket elérni, így ezért szerintem csak szívünk minden melegével köszönet illeti önöket.

Amit Magyaródy úr a Cserkészszövetség részéről elmondott, én erről szeretnék inkább néhány szót szólni, hiszen ez egy nagyon fontos dolog, amit önök tesznek, részben azzal a figyellel vagy kiadványok figyelésével, amit ma már nyilván a számítógépes korban könnyebb megtenni, mint azelőtt. Az egy nagyon fontos üzenet, hogy mi milyen képet közvetítünk magunkról külföldön, illetőleg hogyan tudjuk a magyarság imidzsét kialakítani, ehhez milyen eszközöket tudunk tenni. Én azt gondolom, hogy az hiánypótló, amit önök ebben tesznek.

Éppen ezért szerintem ezzel a kérdéssel lehet, hogy még a továbbiakban is érdemes lenne foglalkoznunk, hogy mi magunk hogyan tudjuk összekötni azokat a szálakat, amik ezt egyszerűen egy természetes mechanizmussá teszik. Valóban, számomra is megdöbbentő volt, amit ön említett, hogy mondjuk egy Beneš-rákeresés és egy Kossuth-rákeresés külföldön mit jelenthet. Én azt hiszem, elnök úr, hogy a továbbiakban lehet, hogy éppen ebből az apropóból, amit Magyaródy úr elmondott, érdemes lenne önmagában azt a témát is napirendre tűznünk, hogy a magyarságról alkotott képnek az alakításában milyen eszközöket tudunk közösen használni, és ebben szerintem lehet egy távlatosabb együttműködés is.

Köszönöm szépen még egyszer önöknek, és köszönöm, hogy megismerhettem önöket.

ELNÖK: Köszönöm szépen. (*Jelzésre:*) Kőszegi Zoltán képviselő úr!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Nagy szeretettel köszöntöm önöket, és először is köszönöm szépen azt a felbecsülhetetlen értékű munkát, amit életük során a magyarságért, a tengerentúli magyarságért és a nemzeti öntudat erősítéséért tettek, és köszönöm szépen, hogy itt most személyesen is találkozhatunk.

Gratulálok az eddigi munkához, és azt hiszem, hogy ez számunkra is tanulságos, hiszen a nemzetpolitika eszköztárát két nagyon fontos dologgal lehet gyarapítani azok alapján, amit most itt önök elmondtak. Az egyik a kultúra, ezen belül a zene és a képzőművészet eszköze, ami segíthet abban, hogy a magyarságnak a megítélése pozitívabb legyen, jobb legyen és ismertebbek legyünk mi, magyarok a világban. Szerintem ezt kedves Éva asszony nagyon jól látja, hogy ez lehet az egyik kitörési pont, amelyen keresztül Magyarországot sokkal pozitívabban lehet bemutatni, hiszen óriási hagyományaink vannak, nagy neveken keresztül lehetne valóban ismertebbé tenni a magyar kultúrát és ezen keresztül a magyar embereket.

Amit Magyaródy Szabolcs úr mondott, ez az idegen nyelvű kiadvány program, hogy eljuttatni most már a magyar kötődésű, határon túl élő vagy tengeren túl élő nemzetársainkhoz, akik mondjuk másod-, harmad- vagy akár negyedgenerációs magyarok és már a nyelvet nem beszélik, de még azért a szívükben, a tudatukban valamelyest mégiscsak magyarok. Meg kell őket szólítani, mert ha azt akarjuk, hogy Magyarország mellett kiálljanak és a maguk életterében - már elnézést a kifejezésért, abszolút pozitív értelemben használom - hatni tudjanak a környezetükre, akkor úgy tudnak hatni, hogyha megfelelő információkkal rendelkeznek és természetesen az ott élők nyelvén szólítják meg őket. Viszont nekünk is meg kell tudni szólítani őket: ha már harmad-, negyedgenerációs vagy akár másodgenerációként nem beszélik a magyar nyelvet, akkor nekünk az eszköztárunkban igenis használni kell az idegennyelvű kiadványoknak az eljuttatását, bár az internet most már sokat változtatott ezen.

Én az egyetemeken fellelhető, illetve a korábbi évtizedekben fel nem lelhető dokumentumokról szeretnék még néhány szót szólni. Valóban, én úgy gondolom, hogy a nemzetpolitikánk sikertelensége nagyrészt abban keresendő, hogy egyszerűen nem juttatunk el Magyarországról mondjuk '45 vagy '56 után elegendő olyan történelmi vagy kulturális anyagot az egyetemekre Amerikába, Kanadába, más országokba, amely bemutatta volna egyáltalán Magyarországot. Bár azért érdekes volt a mi világunk mondjuk 1989-ig, de sajnos szerintem '90 után sem tettünk meg mindent annak érdekében, hogy ezt pótoljuk, és valószínűleg a mai napig lenne mit pótolni. De, mint mondtam, az internet világában azért ez most már más, most már inkább az érdeklődést kellene felkelteni, illetve el kellene jutnunk minél több magyarhoz.

Hallhattunk egy előadást korábban, ha jól emlékszem, akkor a Dél-Amerikában élő magyarok szervezetének képviselőjében, bocsánat, most nem fog eszembe jutni az elnök asszony neve, aki azt mondta, hogy azok a magyarok, akik kikerültek, kijutottak határon túlra, illetve az ő gyerekeik, unokáik, sok esetben már dédunokáik más magyarok lesznek attól a pillanattól kezdve, hogy Magyarországra eljönnek vagy a magyar kultúrával, a magyar emberekkel közvetlenül érintkeznek. Tehát nem a szülőhelyükön, nem a lakóhelyükön élik meg pusztán a magyarságukat, mondjuk egy cserkészklubban vagy egy magyar klubban, hanem eljönnek Magyarországra, még ha nem is beszélik a magyart, még hogyha nem is értik a magyar szót, de mégis az életükben egy teljesen más magyarság kezdődik el.

Azt szeretném kérdezni önöktől, hogy hogyan látják, van-e a másod-, harmadgenerációs amerikai, kanadai fiatalokban vagy fiatalabb generációban igény arra, hogy mondjuk szervezett keretek között Magyarországra jöjjenek és mondjuk ebben a magyar állam vagy magyar szervezetek segítsenek. Ez lenne az egyik konkrét kérdésem.

A másik, hogy tudnak-e arról, hogy Virginiában Staunton városában született Wilson elnök, akinek ismereteim szerint van egy 36-40 oldalas, kézzel jegyzett feljegyzése, ami az I. világháború lezárásával kapcsolatos véleményét foglalja össze, és az én ismereteim szerint ezt még senki nem kutatta. Érdemes lenne mondjuk Amerikában valahogy elérni - önök közelebb vannak hozzá -, hogy ez valamilyen brosúra formájában vagy valamilyen formában megjelenjen, merthogy ő egyértelműen, illetve az ő közvetlen munkatársa egyértelműen azon az állásponton volt, amikor a béketárgyalások elkezdődtek, hogy igazságtalan az, amit

Magyarországgal szemben készülnek elkövetni. Én úgy tudom, hogy Wilson elnöknek azért jó a megítélése, nagyon pozitív Amerikában a megítélése, és jó lenne mondjuk ilyen dokumentumokat, és ezek nem nagy terjedelmű anyagok, ilyen történelmi dokumentumokat eljuttatni. Ebben érdemes lenne esetleg összefognunk és segíteni ebben.

Azt pedig szeretném önöktől kérni, hogy a kapcsolatrendszerükön keresztül és a mi nemzetpolitikai törekvéseinket is összehangolva segítsék, hogy az amerikai, illetve kanadai egyetemekre jussanak el olyan dokumentumok, amelyek Magyarországot, különösen a rendszerváltás utáni Magyarországot azért mégis másképp mutatják be, mint ami mondjuk a Benes-dokumentumok alapján kialakult, tehát más képet alakítsunk ki.

Még egyben szeretném kérni a segítségüket, hogy segítsék Magyarország megítélését illetően különösen az amerikai vagy tengerentúli helyi sajtóorgániumokban való megjelenésnek a lehetőségét. Tehát hogyha megvannak a kapcsolataik különböző kisvárosokban, amerikai, akár más közösségekben, akkor ott lehetőség nyílna arra, hogy egy helyi médiumban meg tudjunk jelenni. Ennek az egyik útja lehet az, hogy minél több testvérvárosi kapcsolat alakuljon ki, ezt egyébként mi igyekszünk is elérni. Éppen Virginiában, Staunton mellett, Harrisonburgben jártam egy pár évvel ezelőtt, és azt tapasztaltam, hogy nagyon nyitottak és még mindig utódkommunista államként mutatnak be, ez az első mondat, amikor bemutatnak minket. De aztán nyitottá válnak, elkezdnek foglalkozni velünk, és egy helyi lapban például képesek voltak, ez a Harrisonburg egy körülbelül 25 ezres kisváros, de képesek voltak a helyi regionális sajtóban két számon keresztül is másfél-két oldalt szentelni Magyarországnak. Tehát én úgy gondolom, hogy azért a helyi médiumoknak óriási szerepük lehet abban, hogy Magyarországot hogyan ítélik meg, és ebben kérném a segítségüket, a tanácsaikat vagy a javaslataikat, hogy hogyan lehetne mondjuk akár a kormányzat részéről, akár mondjuk egy-egy magyarországi település részéről eljuttatni olyan anyagokat és ott megjelentetni, ami Magyarország megítélését pozitívan változtatná meg.

Köszönöm szépen. Remélem, hogy lesz még rá lehetőség, hogy beszélgessünk vagy tanuljunk önöktől. Mindenesetre nagyon jó egészséget kívánok és nagyon szépen köszönöm, hogy személyesen találkozhattunk, és adja az isten, hogy még sokáig jó példával szolgálhassanak a tengerentúlon.

ELNÖK: Köszönöm. Még egy kérdés van, és utána megadnám önöknek a szót. Egyébként pedig 3. napirendi pontnak betehettük volna, hogy képviselőtársaink tájékoztatója. Csóti György képviselő úr!

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm szépen. Igyekszem rövid lenni. Mindenekelőtt szívből köszönöm mindkét vendégünknek azt a tevékenységet, amit hosszú évtizedek óta folytatnak. Lényegében mindketten a magyar nemzet ügyét szolgálják a maguk helyén, a különbség annyi - és ez nem minőségi különbség -, hogy a Kossuth Klub Sarasotában a helyi közösségnek és egy szűkebb csoportnak, közösségnek szolgálja a nemzeti lét megtartásának az ügyét, továbbá a magyar kultúra és a magyarság hírnevét Floridában, míg az öregcserkész szövetség, illetőleg Magyaródy Szabolcs személyes tevékenysége, azt mondhatom, az egész földgolyóra kiterjedően végez egy olyan tevékenységet, amely 100-120 éves mulasztása a magyar külpolitikának. Én visszamegyek nemcsak az II. világháborút követő időszakra, hanem a 100-120 évvel ezelőtti, Trianon előtti időre, amikor a világ nem tőlünk tudta meg, hogy kik vagyunk, hanem kedves szomszédainktól, mindenekelőtt a csehektől, később pedig a románoktól is. Tehát ez a tevékenység, amit Magyaródy Szabolcs évtizedek, hosszú évtizedek óta folytat, tulajdonképpen a mindenkori magyar külpolitika helyett teszi. Reméljük, hogy ez változni fog és valóban tőlünk fogja megtudni a világ most már ezentúl, hogy kik vagyunk és

mit akarunk. Nagyon-nagyon fontos ez a tevékenység, és ez valóban egy hiánypótlásnak is tekinthető.

Én azt hiszem, erről beszéltünk Magyaródy Szabolccsal az ülés előtt is és Kőszegi Zoltán képviselőtársam is mondta, hogy egyre inkább az internetre kell áttenni a hangsúlyt, hiszen a fiatalok, az egyetemi hallgatók meg az érdeklődők is egyre inkább az internetről szerzik be az információkat. Úgyhogy én azt kérem, javaslom, hogy amellett, hogy a kiadványokat eljuttatjuk és eljuttatják a megfelelő helyre - és ebben, én azt hiszem, a mi bizottságunknak is majd valamilyen szerepet kell vállalni, közvetítő szerepet vagy akár aktív szerepet is -, minden jelenjen meg az interneten is, legyen hozzáférhető.

A Kossuth Klub elnök asszonyához lenne néhány apró kérdésem. Magyaródy Szabolccsal több mint húsz éve jól ismerjük egymást és elég jól ismerem a tevékenységet is, de a Kossuth Klub számomra, ez az én hibám, teljesen ismeretlen volt eddig, most hallottam először és nagy örömmel hallottam róla. Azt szeretném megkérdezni, hogy hány magyar él abban a városban. Tehát a Kossuth Klub taglétszáma 160 körül van...

DR. KISVARSÁNYINÉ BOGNÁR ÉVA, a Kossuth Klub elnöke: 160-180 között ingadozik, de ötezer a megyében egy húsz évvel ezelőtti népszámlálási adat alapján. Azóta sokkal több, de sajnos pontos adataink nincsenek.

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm szépen. A Bánk bánnal kapcsolatban én azt javaslom, a magyar útlevelel kapcsolatban is, hogy a washingtoni nagykövetséghez kell fordulni, ez elsősorban az ő feladatuk, hogy ilyen kérdéseket kezeljenek vagy segítsenek. Talán a magyar útlevelel ügyében mi is itt a Külügyminisztérium felé tehetünk jelzéseket, de az ilyen rendezvényel kapcsolatban mindenképpen igénybe kell venni a magyar nagykövetséget Washingtonban. A tiszteletbeli konzul az egy nehéz kérdés, mert az is részben pénzkérdés is, de azt hiszem, fordítva is megérdemelne valóban egy tiszteletbeli konzult.

DR. KISVARSÁNYINÉ BOGNÁR ÉVA, a Kossuth Klub elnöke: De a tiszteletbeli konzulok tudomásom szerint nem kapnak fizetést.

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Nem, ők nem kapnak, nekik kell...

DR. KISVARSÁNYINÉ BOGNÁR ÉVA, a Kossuth Klub elnöke: Miért anyagi kérdés akkor? Én nem akarom a magyar kormányt terhelni anyagi dolgokkal.

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): A magyar Külügyminisztériumnak is van azért ezzel kapcsolatos költsége, de szerintem most ne menjünk bele ebbe a kérdésbe. Ha úgy lenne, hogy korlátozás nélkül lehetne tiszteletbeli konzulokat megbízni, akkor biztos, hogy sokkal több lenne, de vannak ennek azért korlátai is.

DR. KISVARSÁNYINÉ BOGNÁR ÉVA, a Kossuth Klub elnöke: Mi lenne, ha kulturális attaséból lenne több? Mert tulajdonképpen nekünk talán nem is annyira a konzulra lenne szükségünk, hanem hogyha valamit be akarunk mutatni, valamilyen magyar művet, akkor abban lennének segítségünkre, mint a Bánk bán vagy a Fából faragott királyfi.

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm szépen a választ. Én mindenesetre szeretnék nagyon-nagyon sok sikert, jó egészséget kívánni a munkájukhoz. Szívvel gratulálok és nagyon köszönöm valamennyiünk nevében ezt az áldozatos munkát, amit végeztek. *(Dr. Kisvarsányiné Bognár Éva: Köszönöm szépen.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen.

DR. KISVARSÁNYINÉ BOGNÁR ÉVA, a Kossuth Klub elnöke: Kőszegi Zoltán első kérdésével kapcsolatban eszembe jutott valami, csak elfelejtettem fölírni. Az jutott eszembe róla, tehát hogy nem ismerik fel a magyar neveket az amerikaiak, mi Sarasotában állandóan írunk az újságba. A sarasotai napilap a New York Timesnak egy leányvállalata, a Sarasota Herald Tribune. Amikor többek között a millicentenárium előtt írtam egy hosszú cikket, hogy az ekhós szekerek hogy mentek Nyugatra Észak-Amerika meghódításakor, úgy mentek ezer évvel korábban a magyar ekhós szekerek, amikor bejöttek a Kárpát-medencébe. Ez nagyon nagy sikert aratott az amerikai közönség körében - ezek nem a politikusok, ezek az egyszerű amerikai lakosok, akik ott laknak a környéken -, hogy jó, hát ilyen múltatok volt nektek is, mint nekünk - ja, csak egy pár száz évvel hamarabb.

Azonkívül például Kossuthnak a neve, csodálom, hogy amikor begoogle-ozták, nem jött föl vagy nem ismerték fel. Ugyanis amikor mi először kezdtük hirdetni a Kossuth Klub gyűléseit a helyi újságban, akkor kaptunk egyszer egy telefont egy idős amerikai hölgytől, hogy ó, mi vagyunk a Kossuth Klub, és emlékezett arra, hogy a Daughters of the American Revolution - ez egy nagyon régi patinás amerikai hölgyklub, ott volt tag az ő nagynénije vagy valamelyik fölmenője -, amikor Kossuth Amerikában járt 1850-52 táján, annyira ünnepezték őt, Washington környékén, a hölgyek különösen - úgy látszik, nagyon daliás, jó kiállítású magyar ember lehetett, azonkívül állítólag tudott angolul is. Nagyon kíváncsi lennék őt hallani, hogy hogyan beszélt angolul, de mindegy. És akkor a washingtoni hölgyek kitaláltak egy receptet, a Kossuth tortát. Csináltak egy Kossuth tortát Kossuth tiszteletére, megadta nekem a receptet, mire föl csináltunk egy versenyt a magyar asszonyok között, mindenki süsse meg az adott recept alapján a Kossuth tortát, és akkor ebből csináltunk egy Kossuth torta süteményvásárt. Hát nem volt valami jó a Kossuth torta, egy dobos torta jobb, de ezt találták ki az amerikai asszonyok Kossuth tiszteletére.

Ez csak úgy eszembe jutott, amikor fölhozta Kossuthot, hogy nem ismerik. Mondjuk nem ismerik úgy, mint Washington vagy Lincoln elnököt, de tudnak Kossuthról. Iowa államban, ami ott van a Közép-Nyugaton, egy kis rural, mezőgazdasági állam, az egyik megyét nevezték el Kossuth megyének, Gergácék New Orleans-ban Kossuthnak szobrot állítottak egy főtéren. (*Magyaródy Szabolcs: Washingtonban is van sok.*), mert ott is tartott előadást. Ez csak úgy eszembe jutott. Köszönöm.

ELNÖK: Magyaródy úr jelentkezett az előbb, szeretném megadni a szót önnek.

MAGYARÓDY SZABOLCS, a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetője: Először is két kérdésre egyszerre válaszolok, ugyanis a könyveink rajta vannak az interneten, úgyhogy bármikor elérhetők, és minden könyvünk teljes hosszában letölthető módon van fenn az interneten.

A másik dolog pedig az, hogy mi ezzel foglalkozunk, a magyar imázssal, hogy így mondjam, egy régebben divatban lévő magyar szóval. A helyzet az, hogy itt van két és egynegyed oldal (*Felmutatja.*), ami a könyveinknek és a cikkeinknek a száma és a címe, ezeket mind le lehet tölteni a honlapunkról. Minden kiadványunkon rajta van mind a két, tehát az angol és a magyar nyelvű honlapunknak is a hívószáma. Úgyhogy végeredményben azt a funkciót mi betöltjük, amit ön emlegetett. Tehát nemcsak ez, hanem a lobbis is a mi feladatkörünkbe tartozik.

Van három vagy négy magyar lobbicsoport Amerikában, például az egyik a Lipták-féle lobbicsoport, ez körülbelül 1000-1500 levelet tud írni egy alkalommal egy bizonyos témakörben. Ez úgy van, hogy ha egy ember ír mondjuk az amerikai elnöknek egy levelet, megköszönik a levelet és bedobják a szemétkébe; hogyha ötven, ugyanez; hogyha száz, akkor

már kezdenek gondolkozni rajta, hogy itt valami van; hogyha ezer levél ugyanazzal a témával beérkezik az amerikai elnök irodájába, akkor már jelentik az elnöknek a napi jelentésükben - hogy aztán az elnök csinál valamit vagy nem csinál, az az ő dolga. Az Amerikai Magyar Koalíció ugyanezzel foglalkozik, a Hungarian Human Rights Foundation, Hámos Lászlónak a vezetése alatt ugyanezt csinálja: kapcsolatokat épít az amerikai kormány felé, de elsősorban a képviselők és a szenátorok felé, mert az a nyitja az egész amerikai befolyásnak, a szenátorok és a képviselők.

Úgyhogy ezek a munkák mennek nagyon szorgalmasan, de nem feltétlenül olyan hatásosak, mint mondjuk a cseheknek a lobbija vagy ne is említsük Izraelnek a lobbiját. A románok nem olyan sikeresek mostanában, mert az amerikaiak kiismerték, felismerték, hogy igen hazug társaság, különösen annak idején, amikor Ceaușescu szórakozott Amerikában. Ceaușescut kinevették, amikor New York polgármestere egy fogadást adott számára, a magyarok ezt meghallották és óriási tüntetést rendeztek, úgyhogy Ceaușescut a hátsó ajtón kellett be- és kivinni. Tombolt mérgében és követelte, hogy azonnal verjék szét ezeket a tüntetőket. Aztán közölték vele, hogy Amerikában van és nem Romániában, úgyhogy itt nem illik szétverni a tüntetőket. Mászt mondok: például 1956-ban Sisa István és a társai a Szabadság-szoborról egy óriási magyar zászlót eresztettek le, természetesen értesítették a tévéállomásokat, amelyek rögtön rávágtak a dologra, és két napig ezen szórakozott egész Amerika tévéközönsége. A lényeg az, hogy mi teljes gözzel dolgozunk, de itthon alig hallanak róla, és hogyha hallanak is róla, nem izgat senkit az égvilágon.

Mondok valami mást: rengeteg ember van, több ezer ember van kint Amerikában és Kanadában, Ausztráliában és általában az egész világon, akik önzetlenül évtizedeken keresztül foglalkoztak magyar dolgokkal, magyar cserkészeket vezettek, magyar iskolákat tanítottak, vezettek, tánccsoportokat vezettek, politikai akciókat vezettek, és senki Magyarországról még azt sem mondta nekik, hogy hé, köszi szépen.

Amikor a Magyar Köztársaság előző elnökéhez folyamodtam azzal, hogy alapítsanak egy kitüntetést, mint például a háború alatt, a háború előtt a Nemzetvédelmi Kereszt volt - a Nemzetvédelmi Keresztet mindenki megkaphatta, aki valamiféleképpen bizonyítani tudta, hogy két fűszálat keresztbe tett a magyarság érdekében -, ezt mondjuk a köztársasági elnök úr is megtehetné volna a saját hatáskörében. Ez nem egy óriási kitüntetés, mint például a Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti Keresztje, a negyedik főlülről lefelé. Nem ilyet kértünk, csak egy egyszerű tűzoltóérmét, hogy így mondjam - még ezt is képtelenek voltak megcsinálni. Most feljebb próbáltam ezt elérni, és remélem, hogy kapok elég támogatást, hogy a parlament vagy a kormány elhatározza, hogy utólag megköszöni azoknak az embereknek, akik egész életüket a magyar ügyekre fordították, hogy valamit mégiscsak csináltak a magyarság érdekében. Különben már ezeknek az embereknek a 80-90 százaléka a föld alatt van, úgyhogy azokkal már törődni se kell. Egyébként ebből, azt hiszem, készült néhány másolat, legyenek szívesek, osszák ki.

ELNÖK: Kiosztottuk ezeket.

MAGYARÓDY SZABOLCS, a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetője: Ezen, amint mondtam, rajta van az összes könyvünk - persze ez két évvel ezelőtti tákolmány, azóta több könyvet adtunk ki. Amint mondtam, most adjuk ki a napokban a „Hungary and the hungarians” című könyvet, ami, azt hiszem, nagy port fog fölverni a világ közvéleménye előtt, legalábbis itthon, Magyarországon.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Engedjék meg, hogy így a bizottsági ülés végén két oklevelet átadjak a bizottságunk nevében, és a két oklevélnek a szövegét hadd olvassam fel:

„Dr. Kisvarsányiné Bognár Éva részére, elismerésül a Kossuth Klub elnökének 18 éve folytatott áldozatos munkájáért, kiemelten a sarasotai magyarság anyanyelvének megőrzésében és szülőföldje iránti szeretetének táplálásában tanúsított iránymutatásáért és töretlen támogatásszervező tevékenységéért a magyarországi és a Kárpát-medencei magyarság javára. Budapest, 2012. május 15. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes és Potápi Árpád János elnök”

Valamint Magyaródy Szabolcs úr részére:

„Elismerésül a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetőjének önzetlen magyarságszolgálati tevékenységükért, kiemelten a Corvinus Library megalapításáért és működtetéséért, a magyar történelmi vonatkozású angol nyelvű kiadványok világszintű terjesztéséért. Budapest, 2012. május 15. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, Potápi Árpád János” (*Taps.*)

MAGYARÓDY SZABOLCS, a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetője: Köszönöm szépen.

DR. KISVARSÁNYINÉ BOGNÁR ÉVA, a Kossuth Klub elnöke: Köszönöm szépen. Ezt külön megköszönöm, mert éppen tegnapelőtt beszéltem Jeszenszky Gézával, aki itthon van most Norvégiából, és kérdezte tőlem, hogy kaptam-e már valamilyen elismerést a magyar kormánytól a munkámért - ha ezt tudtam volna... (*Derűltség.*)

MAGYARÓDY SZABOLCS, a Hunyadi Mátyás Öregcserkész Munkaközösség vezetője: Egyébként még megjegyzem, hogy Jeszenszky úr volt az első és egyetlen magyar külügyminiszter, aki a mi kérésünkre 25 érdemrendet adományozott külföldi magyar egyetemi tanároknak, akiknek a könyveit mi publikáltuk.

(*Potápi Árpád János, a bizottság elnöke és dr. Szili Katalin, a bizottság alelnöke gratulálnak és átadják az okleveleket. - Taps.*)

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm szépen a munkát, a figyelmet, a kérdéseket és további jó munkát kívánok. Viszontlátásra a jövő héten!

(*Az ülés befejezésének időpontja: 15 óra 39 perc*)

Potápi Árpád János
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Farkas Cecília